

ת"פ 11236/12/19 - מדינת ישראל נגד דמיטרו סירוטה

בית משפט השלום בקריית גת

15 יוני 2021

ת"פ 11236-12-19 מדינת ישראל נ' סירוטה

בפני כב' השופטת טל לחיאני שהם

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד חן יבין

נגד

דמיטרו סירוטה

ע"י ב"כ עו"ד יורם סגי זקס

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם תלוי ועומד כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכתב האישום עולה כי ביום 27/05/18 בסמוך לשעה 07:00, בביתו של מר רס"ג (להלן: "המתלונן") בעיר קריית מלאכי, שתו הנאשם והמתלונן אלכוהול.

מיד ובסמוך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלונן, ובהמשך הנאשם תקף את המתלונן בכך שנתן לו מכת אגרוף לפנים.

כתוצאה מהאמור, נגרמה למתלונן חבלה חמורה בדמות שבר בשן הקדמית העליונה וחבלה בשפתיים.

מענה לכתב האישום

2. ביום 01/11/20 כפר הנאשם באמצעות בא כוחו וטען טענת הגנה בדמות הגנה עצמית.

לא הייתה מחלוקת כי ביום ובשעה המפורטים בכתב האישום הנאשם אכן שהה בבית המתלונן ושתה עמו אלכוהול.

לטענת הנאשם, באותן נסיבות המתלונן השתכר כתוצאה משתיית האלכוהול בעוד הוא נותר פיוח. באותה סיטואציה, המתלונן קילל, איים ואף כלא את הנאשם בביתו תוך שימוש בכוח כלפיו. או-אז, כאקט של הגנה עצמית, הנאשם נתן מכה אחת בפניו של המתלונן, לאחריה המתלונן אכן אפשר לנאשם לצאת את הבית וזה עזב.

דין והכרעה

3. בטרם ניתוח הראיות שהובאו לפניי, לאור טיב טענת ההגנה, אבחן ראשית את יסודות טענת ההגנה העצמית.

סעיף 34 לחוק העונשין, קובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית בחירותו, בגופו או ברכושו, שלואו של זולתו; ואולם, אין אדם פועל לתוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

סעיף 34טז לחוק העונשין אף קובע כי "הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה".

בע"פ 2648/18 פלוני נגד מדינת ישראל (19/03/20) סיכם בית המשפט העליון את התנאים לגיבושה של טענת הגנה עצמית כך -

"...שישה תנאים מצטברים שבהם מותנית תחולת סייג ה"הגנה עצמית":

הראשון - קיומה של תקיפה שלא כדין.

השני - הימצאות הנאשם בסכנה מוחשית, ולא ערטילאית "של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, או ברכושו, שלו או של זולתו".

השלישי מחייב כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מיידי" כדי להדוף את התקיפה.

התנאי הרביעי לתחולת הסייג, הקבוע מפורשות בסיפא של סעיף 34 לחוק העונשין, הוא כי הטוען לו - לא נכנס למצב ב"התנהגות פסולה" "תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

החמישי - הוא תנאי הנחיצות. על פי תנאי זה סייג ההגנה העצמית יחול רק אם לא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת, שהיא פחות פוגענית כלפי התוקף. ניתן למצוא עיגון לתנאי זה בדרישה הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין כי מעשה ההגנה יהיה "דרוש באופן מיידי" להדיפת התקיפה, וכן בדרישה הקבועה בסעיף 34טז לחוק העונשין האמור.

התנאי השישי והאחרון הוא תנאי המידתיות, הנגזר אף הוא מדרישת הסבירות הנזכרת בסעיף 34טז לחוק העונשין. במסגרת בחינת תנאי זה יש לבחון את היחס בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לבין הנזק הצפוי מהתקיפה...

די בכך שאחד מהתנאים הללו לא יתקיים כדי להביא למסקנה כי אין תחולה לסייג ה"הגנה העצמית" בנסיבות".

4. סוגיה נוספת שיש לתת עליה את הדעת היא - מהו הנטל המוטל על נאשם הטוען טענת הגנה עצמית?

סעיף 34 לחוק העונשין, שכותרתו 'נטל ההוכחה', קובע כך: "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין, שכותרתו 'נפקותו של ספק', מורה כך: "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג".

מנוסח הסעיפים שלעיל עולה כי על נאשם להעלות ספק סביר בדבר קיומו של הסייג. כך קבע גם בית המשפט העליון באומרו כי:

"...במאמר מוסגר אציין, כי בעבר היה הנטל על הנאשם להוכיח את קיומו של הסייג על-פי מאזן ההסתברויות, בדומה לנטל ההוכחה במשפט האזרחי. למן תיקון מספר 39 לחוק, די לו לנאשם לעורר ספק סביר, והנטל חוזר אל התביעה לעשות להסרת הספק על מנת להביא להרשעתו של הנאשם (ראו דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ב - 1992, ה"ח 2098, 134)".

[ראו: ע"פ 4784/13 ניר סומך נגד מדינת ישראל (18/02/16)]

5. משהוברו התנאים לתחולת סייג ה"ההגנה העצמית" אבחן חומר הראיות שהוצג לפניי על מנת לקבוע ראשית ממצאים עובדתיים, אשר לאחריהם אוכל לבחון את טענת ההגנה.

6. ע"ת 1, המתלונן, העיד לפניי ביום 18/03/21, והנאשם העיד ביום 04/05/21. בשל תקלה, מספור הדפים חזר על עצמו. על מנת לשים דברים על דיוקם, אבהיר כי ההפניות הנוגעות לגרסת המתלונן מתייחסות לפרוטוקול הדיון מיום 18/03/21 ואילו ההפניות הנוגעות לגרסת הנאשם מתייחסות לפרוטוקול הדיון מיום 04/05/21.

כאמור, אין מחלוקת כי הנאשם היכה את המתלונן, מכה אחת, בפניו, שכתוצאה ממנה נגרמה למתלונן חבלה בדמות שבר בשן וחבלה בשפתיים, וזאת כפי שאישר הנאשם כבר בחקירותיו בסמוך לקרות האירוע (ת/1 שורות 25-28 ות/2 שורות 22-25).

אך מה אירע קודם לאותה מכה? מה הייתה השתלשלות האירועים אשר קדמה לאירוע זה?

7. בחקירתו הראשית תיאר המתלונן כי הנאשם והוא ישבו יחד בביתו ו"קצת" שתי (עמוד 12 שורה 9), וטען כי הנאשם שתה פי 6 ממנו (עמוד 12 שורות 23-24). בחקירתו הנגדית אישר כי שתיית האלכוהול השפיעה עליו, אולם טען כי לא השתכר (עמוד 16 שורות 22-25 ועמוד 17 שורה 18).

גם הנאשם העיד כי באותו ערב ישב יחד עם המתלונן, שניהם שתו אלכוהול מסוג וודקה שקנו בדרך לבית המתלונן, והשתכרו "קצת" (עמוד 13 שורות 7-12) - כך לדבריו, והסביר: "אתה מרגיש בראש שאתה שתית אבל הייתי בסדר" (עמוד 13 שורה 15). בהמשך, בחקירתו הנגדית, טען כי המתלונן היה שיכור (עמוד 15 שורות 3-4, 8 ו-12).

לא ברור עד כמה הנאשם והמתלונן היו שתויים, אך ברור כי שניהם שתו יחד לא מעט אלכוהול. המתלונן, לשאלה בחקירתו הנגדית השיב כי שתה מבקבוק אלכוהול מסוג פילנדיה המכיל 700 גרם (עמוד 17 שורה 20) ובחקירתו החוזרת הבהיר כי שניהם שתו מבקבוק זה (עמוד 18 שורות 19-20).

דהיינו, אין ספק כי המתלונן והנאשם שתו לא מעט אלכוהול אשר לכל הפחות השפיע עליהם, גם אם לא גרם

להם לשכרות של ממש.

המתלונן המשיך ותיאר האירוע כך - "ופתאום הוא תקף אותי. אולי זרקתי לו איזה מילה והוא פירש אותה לא נכון" (עמוד 12 שורות 9-10). כמו כן, המתלונן עמד על גרסתו לפיה לא קילל, איים או תקף את הנאשם (עמוד 16 שורות 27-29 ועמוד 17 שורות 9-10 ושורה 30). אם כי גרסה זו איננה עולה בקנה אחד עם טענתו, כבר בחקירתו הראשית, כאמור, כי 'זרק' לנאשם 'מילה', ואף לא עולה בקנה אחד עם דמותו כפי שהצטיירה בחקירתו הנגדית כפי שיפורט בהמשך.

הנאשם לעומתו תיאר סיטואציה ברורה יותר, מלאה בפרטים, שגם נראית סבירה יותר, שכן טענה כאילו הנאשם תקף את המתלונן כך "פתאום", אולי בגלל מילה אחת שנזרקה לחלל האוויר - איננה סבירה.

הנאשם תיאר בעדותו כי במהלך המפגש, בו שתי שניהם אלכוהול, לפתע החל המתלונן לקלל. או אז ביקש לעזוב המקום. משביקש ממנו המתלונן לשבת ואמר ש'הכל יהיה בסדר' - זה המשיך לשבת עמו, ואף המשיך לשתות עמו "סיבוב אחרון" (עמוד 13 שורות 27-29) - כך לדבריו.

כיוון שהמתלונן החל לדבר פעם אחר פעם על חיבתו לרוסים ולשיריו של ויסוצקי, החליט הנאשם לעזוב, קם, אך המתלונן הושיבו (עמוד 14 שורה 1-2). משהתעקש לעזוב, וביקש מהמתלונן לזוז, המתלונן דחף אותו פעם נוספת ואז "הבאתי לו אגרוף כדי להרגיע אותו" (עמוד 14 שורות 5-9).

ודוק, במהלך חקירתו הנגדית, נשאל המתלונן ארוכות על ידי ב"כ הנאשם באשר להודעות ששלח לנאשם לאחר קרות האירוע ואף על התנהגותו האלימה עת הגיע למחרת האירוע למקום העבודה מצויד בגרזן, לכל הפחות כדי לפגוע ברכוש. אין ספק כי התמונה המצטיירת מאותן עובדות, שאינן שנויות במחלוקת, באשר לאופן התנהגותו של המתלונן למחרת האירוע, מציגות תמונות מצב של אדם שהתנהג באופן אלים ואגרסיבי, תוך שימוש באיומים, במילים בוטות ואף בנשק קר.

המתלונן אישר בחקירתו הנגדית כי יום למחרת האירוע, מתוך הכעס שחש, הוא פעל באופן אלים כלפי רכושו של הנאשם, תוך שהוא מצטייד לשם כך בגרזן (עמוד 13 שורות 9-16 ונ1). עוד אישר המתלונן כי חבט במשאית עת הנאשם נעל עצמו ברכב (עמוד 15 שורה 29 - עמוד 16 שורה 1). המתלונן אף אישר כי למחרת האירוע שלח הודעות טקסט מאיימות לנאשם (עמוד 15 שורות 12-13 ונ3). עוד התייחס המתלונן בשוויון נפש להתנהגות של קללות בכביש באומרו "כן. כולם מקללים. אתה לא מקלל?" עת נשאל על אפשרות לקלל בדרך באירוע בו אחר יעקוף אותו (עמוד 18 שורות 2-3).

על אף התנהגותו של המתלונן לאחר קרות האירוע, כמפורט, אין בכך כדי לשנות מתיאורו של הנאשם את האירוע עצמו - לפיו התנהגותו החריגה של המתלונן הסתכמה בדיבור רב, תוך שימוש בקללות, שיצר אצלו חוסר נוחות, לצד הושבה ודחיפה אחת.

דהיינו, עובר למכת האגרוף מצד הנאשם, המתלונן, שהיה תחת השפעת אלכוהול, דיבר הרבה ואף קילל, עד שהנאשם חש שלא בנוח. משביקש הנאשם לעזוב, המתלונן הושיבו פעם אחת ואף דחפו.

8. באשר לטענה לכליאת שווא, כאילו המתלונן לא אפשר לנאשם לפתוח את הדלת ולעזוב המקום, עמד המתלונן על גרסתו, כפי שנמסרה בסמוך לקרות האירוע (כפי שעולה מת/3 שורות 19-20), כי לא נעל את הנאשם בביתו שכן קיים מפתח קבוע בדלת הבית (עמוד 17 שורות 1-4 ושורות 12-14).

הנאשם, בעדותו הראשית, לא העלה מיד טענה הנוגעת לכליאתו. רק משנשאל על ידי בא כוחו "מה היה עם הדלת?" (עמוד 14 שורה 10) תיאר כי כשהלך לכיוון הדלת, זו הייתה סגורה. הנאשם המשיך ותיאר כי "אמרתי לו תפתח את הדלת ואני רוצה ללכת והוא אמר לי שהיא פתוחה ואז הזזתי אותו ואז יצאתי" (עמוד 14 שורות 11-12).

דהיינו, בעדותו בחקירה ראשית כלל לא תיאר אירוע בו נאלץ להפעיל כוח כדי לצאת את בית המתלונן כיוון שהמתלונן מנע ממנו לעשות כן, ואף כאשר נשאל שאלה ספציפית לעניין הדלת, גם אז לא תיאר כליאת שווא כפי שנטען במענה לכתב האישום.

רק לשאלה נוספת של בא כוחו "כשאתה מנסה לצאת מה קורה?" (עמוד 14 שורה 17) השיב הנאשם כי "אני הולך לכיוון הדלת והוא עומד מולי ואני מנסה לפתוח ולא מצליח לפתוח ואמרתי לו תפתח את הדלת אני רוצה ללכת מפה. הוא לא עשה כלום והזזתי אותו פתחתי את הדלת ויצאתי" (עמוד 14 שורות 18-20).

דהיינו, אין מקום לקבל טענת הנאשם כי נכלא בניגוד לרצונו על ידי המתלונן בביתו.

9. כך יוצא כי בחקירתו הראשית לא תיאר הנאשם אירוע אלימות משמעותי שהופעל כלפיו מצד המתלונן, והוא אף לא קשר את התנהגותו האלימה לאירוע כליאת השווא הנטען והצורך שלו לצאת בבהילות מהדירה בשל התנהגות המתלונן.

רק לקראת סוף חקירתו הנגדית טען הנאשם כי "הדחיפות היו ליד הדלת ואז נתתי לו אגרוף" (עמוד 20 שורה 12). אלא שדברים אלה לא עולים בקנה אחד עם ההסבר הברור שמסר בחקירתו הראשית ולפיה דחיפתו על ידי המתלונן הייתה בעיקר בסמוך לשולחן (עמוד 14 שורות 4-6).

לא זו אף זו, בחקירתו הנגדית אישר כי בתחילה המתלונן דחף אותו "בקטנה", כך לדבריו, ו"בגלל זה נתתי לו אגרוף" (עמוד 15 שורה 1).

הנאשם הסביר כי על אף שהיה מדובר בדחיפה קלה בלבד, הוא בחר ליתן למתלונן אגרוף שכן חשש מדחיפה נוספת שאין לדעת "מה תהיה" וכדי למנוע את אותה דחיפה הוא הכה במתלונן במכת אגרוף (עמוד 15 שורות 1-2 ו-21-22 וכן עמוד 18 שורה 19 ועמוד 19 שורות 1-2). אלא שהנאשם לא הציג על בסיס מה היה לו חשש שהמתלונן ימשיך לתוקפו. ודוק, אין מחלוקת כי עד אותו אירוע המתלונן והנאשם היו עמיתים לעבודה, בעלי מערכת יחסים תקינה, שהנאשם אף תאר כחברות טובה, והמתלונן מעולם לא הפנה כלפיו כל התנהגות תוקפנית ואלימה (עמוד 18 שורות 20-28). גם במהלך האירוע, הנאשם תיאר בעיקר דחיפה אחת שאף אותה תיאר כדחיפה קלה. עצם העובדה כי המתלונן היה שיכור ודיבר הרבה על חיבתו לאוכלוסייה הרוסית ואף קילל, אין בה כדי להצביע על חשש להמשך

תוקפנות של המתלון כלפי הנאשם.

העובדה כי לאחר האירוע, משנשברה למתלון שן, זה פעל באופן אימפולסיבי ואלים תוך שליחת הודעות נאצה לטלפון הנייד של המתלון ואף התנהגות אלימה ממש, יכולה להעיד בעיקר על אופן התנהלותו של המתלון לאחר האירוע ולא דווקא במהלכו. זאת במיוחד בשים לב לטענותיו של הנאשם באשר לאופן קרות האירוע עצמו.

הנאשם אף אישר כי לאחר אותה דחיפה הוא הספיק לומר למתלון כי אם לא יירגע, הוא ירגיע אותו ואז נתן למתלון מכת אגרוף **(עמוד 16 שורות 25-27)**.

10. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי על אף שהמתלון לא המשיך לפעול כלפיו באלימות פיזית אלא רק קיללו, הוא חש מאוים שכן זה היה שתוי והוא חשש ממה שהוא עשוי לעשות **(עמוד 19 שורות 1-8)**.

זאת בניגוד מוחלט לשאלה ברורה שנשאל בחקירתו במשטרה ולתשובתו כי כלל לא חש מאוים. **(ת/2 שורות 30-31)**.

הסבריו כאילו בחקירה הראשונה מסר גרסה כללית שכן לא חשב כי הדברים יגיעו עד לדיונים בבית המשפט יכולה לתת מענה לפרטים חסרים בתיאור האירוע, אך איננה יכולה להסביר מדוע ענה 'לא' לשאלה ברורה וממוקדת באשר לתחושתו בעת קרות האירוע. מה גם שתשובתו השלילית נמסרה במסגרת **ת/2** - חקירתו השנייה לאירוע, יומיים לאחר חקירתו הראשונה.

11. כשאלה פני הדברים, יש לקבוע כי הנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר ביחס למספר קריטריונים

שנקבעו בפסיקה להעלאת טענת הגנה עצמית-

ראשית - היות המתלון תחת השפעת אלכוהול, באופן שגרם לו לדבר הרבה, להושיב הנאשם עת ביקש לעזוב ואף לדחוף אותו "בקטנה" - אינם מעלים ספק סביר הנוגע לתנאי של הימצאות הנאשם בסכנה מוחשית, ולא ערטילאית "של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, או ברכושו, שלו או של זולתו".

שנית, העובדה כי הספיק לומר למתלון דברים בין הדחיפה לאגרוף והעובדה כי לא נכלא בדירת המתלון מובילים למסקנה כי גם התנאי השלישי המחייב כי מעשה ההתגוננות היה "דרוש באופן מידי" כדי להדוף את התקיפה אינו מתקיים.

שלישית, לא מתקיים כל יחס סביר בין התנהגות המתלון באירוע עצמו, בו דחף קלות את הנאשם וביקש ממנו שלא לעזוב את ביתו - לבין מכת אגרוף שהובילו לשבירת שן ולחבלה בשפתיים. בכך, לא עלה ספק סביר גם בנוגע לתנאי השישי המחייב קיומה של סבירות.

כשאלה פני הדברים אני קובעת כי הנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר הנוגע לטענת הגנה עצמית.

12. בסיכומיו, טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם מביצוע העבירה אף בגין טענת "זוטי דברים".

סעיף 34 לחוק העונשין, קובע כהאי ליסנא - "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

ארבעה תנאים מצטברים ליישום הסייג מנויים בגוף ההוראה, והם: 'טיבו של המעשה', 'נסיבותיו', 'תוצאותיו' והאחרון שהינו גם התנאי המכריע - 'האינטרס הציבורי'.

בסעיף 53 להצעת החוק הנוגעת לסעיף זה הובהר כי "סייג זה, הנובע מכך שהחוק אינו עוסק בזוטות-de minimis non curat lex- הנו, בחלקו, חידוש לעומת החוק הקיים ... אין זה ראוי שדווקא בית המשפט יהיה חייב להטיל עונש "סימלי" רק משום שהוא נטול סמכות למתוח את קו הגבול המינימלי הקונקרטי, לפי נסיבות העניין, בין התחום הפורמלי של האיסור הפלילי ובין מה שאינו מגיע עד כדי פלילות"

[ראו: הצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ב-1992, ה"ח 2098, עמוד 139].

בע"פ 7829/03 מדינת ישראל נגד אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרת חשמל בע"מ ואח' [פורסם בנבו] (14/07/05) הבהיר כבוד השופט א. לוי כי מטרת המחוקק הייתה להקנות סמכות לבית המשפט "להוציא מגדר האחריות הפלילית מעשים שעומדים בקריטריונים הטכניים להתקיימותה של עבירה, אך אינם עוברים את רף הפלילות הנדרש, מבחינה מהותית, לשם הרשעה".

כמו כן כבוד השופט א. לוי התווה עקרונות ליישום ההגנה בקובעו כי: "בגוף סעיף 34 מפורטים ארבעה תנאים מצטברים ליישומם ואלה הם: "...טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי...". בחינתו של מעשה לאור התנאים הללו אמורה להוביל למסקנה אם במעשה קל ערך עסקינן. ניסוחו הכללי של הסעיף מעלה את השאלה בדבר המשקל הסגולי של כל אחד מהתנאים, וכיצד לערוך את השקלול הסופי ביניהם. נראה שלא ניתן לקבוע מראש את המשקל המדויק שיש לייחס לכל תנאי, שכן לכל מקרה הנסיבות המיוחדות לו. עם זאת, הגישה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, בדבר האינטרס הציבורי, רב יותר מזה של השאר..."

13. במקרה דנן, טיבו של המעשה הוא אגרוף לפניו של הנאשם שכאמור, נעשה לאחר שהמתלונן שהיה תחת השפעת אלכוהול, דיבר הרבה עד יצירת חוסר נוחות אצל הנאשם -דבר שגרם לו לבקש ולעזוב המקום.

האגרוף עצמו ניתן על רקע הושבתו של הנאשם על ידי המתלונן ואחר כך דחיפתו. כתוצאה מהאירוע נגרמה למתלונן חבלה של ממש בדמות שבר בשן וחבלה בשפתיים.

דהיינו, מעשהו של הנאשם, בצירוף תוצאות האירוע, לצד הרקע לו - מקשים עד מאוד לקבוע כי מדובר באירוע פעוט ערך שרק מבחינה טכנית עולה לכדי עבירה אך מהותית אינו מצדיק הרשעה.

לא זו אף זו, הגם שאין ספק כי למחרת האירוע המתלונן נהג באופן אלים ואגרסיבי, אין בכך כדי להוביל למסקנה כי אין

אינטרס ציבורי בהעמדה לדין גם את הנאשם שפעל באופן אלים ביום האירוע. מסקנה זו מתחזקת אף בשים לב לעובדה כי המתלונן הועמד לדין בגין המעשים שביצע יום למחרת האירוע.

משכך, אני דוחה אף טענת ב"כ הנאשם לזוטי דברים.

14. סוף דבר, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל על כתפיה והנאשם לא הצליח לעורר ספק סביר שיוביל לזיכויו, ומשכך אני מרשיעה אותו בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 15 יוני 2021, במעמד הצדדים. ה' תמוז תשפ"א